

τησεν αὐτὴν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο ἀνυψωμένων δοκῶν.

Ἦτο ὁ πέλεκυς.

Οἱ ἐργάται τοῦ θανάτου προσέδεσαν ἐπ' αὐτοῦ σχοινίον, ἀνήρτησαν καὶ κατεβίβασαν αὐτὸν ἐπανειλημμένως, ἵνα βεβαιωθῶσιν ὅτι ἐλειτούργει εὐκόλως, καὶ τέλος ἀνήρτησαν καὶ προσέδεσαν αὐτὸν εἰς ἐλατήριο, ὅπερ τὸν ἐκράτησεν αἰωρούμενον.

Εἰς τὴν βᾶσιν τῶν δοκῶν προσήρμωσαν δύο κινητὰς σανίδας, τετμημένους ἐν τῷ μέσῳ, ἐν σχήματι δύο ἡνωμένων ἡμισελήνων.

Πρὸ τοῦ ἐργαλείου τούτου ἔθεσαν σανίδα μακρὰν καὶ στενὴν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐτοποθέτησαν καθεύως αἰώραν, προσδεδεμένην δι' ἀρπαγῶν.

Ἐφερον μέγα ἐξ οὔσου κάλαθον, ἔθεσαν αὐτὸν πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς αἰώρας, καὶ ἡγειραν τὸ κάλυμμα. Ἐθεσαν ὑπὸ τὴν σανίδα ἐρυθρὸν χάλκινον δοχεῖον, ἐντὸς δὲ αὐτοῦ ἔρριψαν ὀλίγα πίτυρα.

Ἡ λαίμητμος εἶχε στηθῇ, καὶ ὁ κατὰδικος ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ.

[Ἐπεται τὸ τέλος]. Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ Μέρση ἠσθάνθη τὸ βλέμμα ἐκεῖνο βαρύνον ἐπ' αὐτῆς. Ἐδίστασεν ὀλίγον. Ἀλλὰ κατόπιν ἀμέσως, πλησιάζουσα ἀποτόμως τὸν νεαρὸν ἱερέα, τρέμουσα καὶ αὐτῇ, ὅπως καὶ ἡ Χάρις Βράδον, τὸν ἠρώτησε χαμηλοφώνως:

— Τίς εἶνε ὁ ἄνθρωπος οὗτος;

Ὁ Ἰούλιος ἀπήντησεν ἀπεριφράστως εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην:

— Τί ἐλθὼν ζητεῖ ἐνταῦθα;

— Δὲν τὸ μαντεύετε;

— Ὁχι!

Ὁ Ὁράτιος ἐγκαταλείψας τὴν παρὰ τὴν Λαίδην Ζάνετ θέσιν τοῦ ἐπλησίασε τὴν Μέρσην καὶ τὸν Ἰούλιον, χολωθεὶς ἐκ τοῦ συναφθέντος μεταξύ του διαλόγου.

— Μήπως σὰς ἐνοχλῶ; ἠρώτησεν.

Ὁ Ἰούλιος ὠπισθοχώρησε. Δὲν ᾔθελε νὰ δυσχερестῇ τὸν Ὁράτιον καὶ ἐπέστρεψε πλησίον τῆς Χάριτος.

Σχεδὸν ἅπαν τὸ μῆκος τῆς ἀπεράντου ταύτης αἰθούσης ἐχώριζεν αὐτοὺς τότε ἀπὸ τοῦ μέρους ἐνθα τέως ἐκάθητο αὐτὴ μέχρι τῆς ἑδρας, εἰς ἣν ὁ Ἰούλιος τὴν ὠδήγησε καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας οὐδ' ἐκινήθη πλέον.

Ἡ τρομακτικωτέρα φρίκη, ἥτις εἶνε ποτὲ δυνατόν νὰ καταλάβῃ γυναῖκα, κατέσχεν αὐτήν, ἡ φρίκη τοῦ ἀγνώστου καὶ συνεπὶς ἦτο εἰς τοιαύτην ψυχικὴν ἔκλυσιν, ὥστε ἠδυνάτει ν' ἀκούσῃ τί ἐλέγετο χαμηλοφώνως εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν.

— Ἐρωτήσατε τὸν Ὁράτιον διατί εὐρίσκεται ἐνταῦθα ὁ ἀστυνομικὸς οὗτος πράκτωρ, εἶπεν ὁ Ἰούλιος πρὸς τὴν Μέρσην.

Ὁ Ὁράτιος ἔρριψε θηριῶδες βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἐκάθητο ἡ Μέρση καὶ ἀπεκρίθη:

— Εὐρίσκεται ἐνταῦθα, ὅπως μὰς ἀπαλλάξῃ τῆς γυναικὸς ταύτης.

— Θέλετε νὰ εἴπητε ὅτι θὰ τὴν ἀπαγάγῃ;

— Μάλιστα.

— Καὶ ποῦ θὰ τὴν ὠδηγήσῃ;

— Εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ἡ Μέρση ἐφρίκασε καὶ ἠτένισε τὸν Ἰούλιον, ὅστις ἐπετῆρει καὶ τὴν ἀμυδροτέραν μεταβολήν, ἥτις ἠδύνατο νὰ ἐκδηλωθῇ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῆς κατὰ τὸν ῥοὺν τῶν γεγονότων.

— Εἰς τὴν ἀστυνομίαν! ἐπανέλαβε. Καὶ διατί;

— Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μοὶ ἀποτείνετε τοιαύτην ἐρώτησιν; εἶπεν ὁ Ὁράτιος, ἐρεθισθεὶς. Λοιπὸν! Ὡς τὴν ἀπαγάγῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὅπως ἐκείθεν τοποθετηθῇ ὑπὸ ἀσφαλῆ ἐπιτήρησιν.

— Μήπως θέλετε νὰ εἴπητε εἰς τὴν φυλακὴν;

— Εἰς τὴν φυλακὴν ἢ εἰς κανὲν ἄσυχον φιλανθρωπικόν.

Ἡ Μέρση ἐστράφη αὖθις πρὸς τὸν Ἰούλιον ἡ μορφή τῆς ἐνέφαινε ἀκατάσχετον φρίκην.

— ὦ! βεβαίως ὁ Ὁράτιος θ' ἀπατάται! εἶπεν. Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνη.

Ὁ Ἰούλιος ἀφῆκε καὶ πάλιν εἰς τὸν Ὁράτιον τὴν φροντίδα ν' ἀπαντήσῃ, διότι ὅλη του ἡ διάνοια ἀπερροφᾶτο κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκεῖνας ἐκ τῆς ἐρεύνης, ἣν ἐποίει ἐπὶ τῶν διαδοχικῶν παραλλαγῶν τῆς μορφῆς τῆς Μέρσης.

Ἡ νεανὺς ἠναγκάσθη ν' ἀποταθῇ ἐκ δευτέρου πρὸς τὸν Ὁράτιον.

— Ὁποίου εἶδους φιλανθρωπικὸν ἄσυχον; ἠρώτησε. Βεβαίως δὲν θὰ ἐννοεῖτε ὅτι θ' ἀπαχθῇ εἰς φρενοκομεῖον, δὲν ἔχει οὕτω;

— ὦ! τοῦναντίον! ἀπεκρίθη οὗτος. Ἴσως κατ' ἀρχὰς εἰς κατὰστημά τι κατανγκαστικῆς ἐργασίας καὶ κατόπιν εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Ἀλλὰ τί τὸ ἐκπληκτικὸν εἰς ὅλα ταῦτα δι' ὑμᾶς; Ὑμεῖς ἡ ἰδίᾳ πρὸ ὀλίγου εἴπετε ὅτι εἶνε παράφρων. Δίκαιε Θεέ! Πόσον εἴσθε ὠχρά!... τί ἔχετε;

Ἐκεῖνη ἐστράφη τρίτην ταύτην φορὰν πρὸς τὸν Ἰούλιον.

Ἡ τρομερὰ πραγματικότης, ἐγγὺς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, τὴν κατασυνέτριβεν.

«Ἀπόδος ὅ,τι ἐκλεψες τῆς γυναικὸς ταύτης, ἡ ὑπόμεινον νὰ δεσμευθῇ ἐκλεξόν», τῇ ἔλεγεν ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως.

ὦ! ἡ ἐκλογὴ τῆς εἶχε γίνεαι.

Πρὶν ἢ ἔτι ἀνοιῇ τὸ στόμα, ὁ Ἰούλιος τὸ ἐγνώριζεν ἤδη.

Τὸ ἥρεμον καὶ ἐσωτερικὸν πῦρ, ὅπερ εἶχεν ἀπαξ ἰδεῖ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ἐλάμπρυνεν ἤδη καὶ αὖθις αὐτοῦς, λαμπρότερον καὶ διαυγέστερον.

Ἡ συνειδήσις ἐκεῖνη, ἣν εἶχεν ὑποστηρίξει, ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη, ἣν εἶχε σώσει, τὸν παρετήρουν καὶ τῷ ἔλεγον:

«Μὴ ἀμφίβαλλε πλέον...»

— Ἀποπέμψατε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, εἶπε δεικνύουσα διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα, καὶ προφέρουσα τὰς λέξεις διὰ φωνῆς καθαρᾶς, ἀποφασιστικῆς καὶ ἡχηρᾶς, ἥτις ἠδύνατο ν' ἀκουσθῇ μέχρι τοῦ ἀπωτάτου ἀκροῦ τῆς αἰθούσης.

Ἡ χεὶρ τοῦ Ἰουλίου ἀνεζήτησε ταχέως τὴν ἰδικήν τῆς, ἡ δὲ δευτέρα αὐτῇ χειραψία τὴν ἔπεισε νὰ θαρρῇ ἐπὶ τὴν ἀδελφικὴν συμπάθειάν του πρὸς αὐτὴν καὶ ἐπὶ τὴν ἀφοσίωσιν του.

Πάντα τὰλλα πρόσωπα τὴν ἠτένισαν μετ' ἀφώνου ἐκπλήξεως.

Ἡ Χάρις ἠγέρθη.

Ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἠνωρθώθη ἐπὶ τῶν ποδῶν του.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔσπευσεν ἀμέσως καὶ ἐπλησίασε τὸν Ὁράτιον, καί, συμμεριζομένη τὴν ἐκπλήξιν καὶ δυσχερέσειάν του, ἔλαβεν ἀποτόμως τὴν Μέρσην ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ὡς ἵν' ἀνακαλέσῃ αὐτὴν εἰς τὸ λογικόν τῆς.

Ἀλλ' ἡ Μέρση, εὐσταθῆς εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς, ἐπανέλαβεν ἀποφασιστικῶς:

— Ἀποπέμψατε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀπώλεσε πᾶσαν ὑπομονήν.

— Ἐσκέρθητε τί λέγετε; ἠρώτησε σοβαρῶς. Γνωρίζετε τί λέγετε; Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ἐνταῦθα ἐν τῷ συμφέροντί μου. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ἐνταῦθα ὅπως ἀπαλλάξῃ καὶ ὑμᾶς καὶ ἐμὲ νέων στενοχωριῶν καὶ νέων ὕβρεων. Καὶ ἐπιμένετε... ναί, παρουσίᾳ μου, ἐπιμένετε... νὰ ζητῇτε νὰ τὸν ἀποπέμψωμεν; Τί εἶνε αὐτά, Χάρις;

— Ὡς μάθετε τί σημαίνουν ταῦτα, Λαίδη Ζάνετ ἐντὸς ἡμισείας ὥρας. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δέ, ἐπαναλαμβάνω τὴν παράκλησίν μου. Ἀποπέμψατε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀμέσως, σὰς καθικετεύω.

Ὁ Ἰούλιος, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὀργίλου βλέμματος τῆς θείας του, προέβη ὅπως ὁμιλήσῃ εἰς τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα.

— Ἐπιστρέψατε εἰς τὸν σταθμόν, τῷ εἶπε, καὶ ἀναμείνατε ἐκεῖ τὰς ὠδηγίας μου.

Οἱ εὐστροφοὶ καὶ ταχεῖς ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος ἐστράφησαν ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου πρὸς τὴν Μέρσην καὶ ἐξετίμησαν τὴν καλλονὴν ταύτην, ὡς εἶχον ἐκτιμῇσαι πρὸ ὀλίγου τὸν τάπητα καὶ τὰς ἑδρας.

— Ἡ παντοτεινὴ ἱστορία, ἐσκέπτετο, ὑπάρχει πάντοτε καὶ μία ὠραία γυνὴ εἰς τὸ βάθος ὅλων τῶν ὑποθέσεων καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα ἡ ὠραία γυνὴ κατορθώνει νὰ πράξῃ ὅ,τι θέλει.

Μετὰ ταῦτα, διὰ τοῦ αὐτοῦ βήματος καὶ μετὰ τὸν αὐτὸν τριγμὸν τῶν ὑποδημάτων του, προῦχώρησε πρὸς τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης, ἐχαίρετисε καὶ ἀφοῦ ἐσφεν-

δόνισεν, ὡς πάρθιον βέλος, κακεντρεχὲς μειδίαμα, ὅπερ κακεντρεχέστατα ἐξέφραζεν ὅ,τι ἐσκέπτετο, ἐγένετο ἄφαντος διὰ τῆς θύρας.

Ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων εἶχε κωλύσει τὴν Λαίδην Ζάνετ νὰ κάμῃ τὴν ἐλαχίστην παρατήρησιν, παρόντος τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Ὅταν ὁμῶς ἐξῆλθεν ἐκεῖνος, διεμαρτυρήθη ἐντόνως καὶ ἀποτεينوμένη πρὸς τὸν ἀνεψιὸν τῆς :

— Εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι γνωρίζεις τὸ μυστήριον τῶν τελομένων ἐνταῦθα, εἶπεν. Ὑποθέτω δὲ καὶ ὅτι θὰ ἔχῃς ἰσχυρὸν τινα λόγον ὅπως προκαλῆς τοιοῦτοτρόπως ἐμὲ αὐτὴν εἰς τὸν οἶκόν μου.

— Οὐδέποτε ὑπελείφθην τοῦ πρὸς ὑμᾶς σεβασμοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούλιος. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ μάθῃτε ὅτι ποσῶς δὲν προετιθέμην νὰ σᾶς παρακώσω.

Τὸ βλέμμα τῆς Λαίδης Ζάνετ διήλασε τὴν αἴθουσαν καὶ προσηλώθη ἐπὶ τῆς Χάριτος, ἥτις ἤκουεν ἀπλήστως, προκαιομένη ὅτι τὰ γεγονότα ἤρχιζον νὰ λαμβάνωσι μυστηριώδη τινὰ ὑπὲρ αὐτῆς τροπὴν.

— Ἀναγκαστὶ εἰς τὴν νέαν ταύτην παρὰ σοῦ διευθέτησιν τῶν ὑποθέσεων μου, ἐξηκολούθησεν ἡ εὐγενὴς δέσποινα, νὰ μείνῃ ἐνταῦθα ἡ γυνὴ αὕτη ;

Ὁ τρόμος ὅστις εἶχε κατάσχει τὴν Χάριτα δὲν εἶχε παρέλθει ἐντελῶς καὶ συνεπῶς δὲν ἐσκέφθη κἂν νὰ λάβῃ τὸν λόγον, ἀφῆσκα εἰς τὸν Ἰούλιον τὴν φροντίδα ν' ἀπαντήσῃ.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ οὗτος προλάβῃ ν' ἀπαντήσῃ, ἡ Μέρση πλησιάζασα αὐτόν, τῷ εἶπε μόλις ἀκουομένη :

— Δότε μοι τὸν καιρὸν νὰ γράψω τὴν ἐξομολόγησίν μου. Δὲν δύναμαι νὰ ὁμολογήσω ἐνώπιόν των.... Ἰδέτε τί μοι ἔθεσεν εἰς τὸν λαϊμόν !

Καὶ ἔδειξε τὸ περιδέριον.

Ἀποτεينوμένη δὲ τότε αὕτη, ἀντὶ τοῦ Ἰουλίου πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ :

— Δύνασθε, κυρία, νὰ ἐπιτρέψῃτε εἰς τὴν κυρίαν ταύτην νὰ παραμείνῃ ἐνταῦθα ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, εἶπεν. Ἡ δὲ παράκλησις, ἣν τῇ ἀποτείνω, ἐννοεῖται, ἐλπίζω, ἂν ἐαυτῆς τὴν στιγμὴν ταύτην.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ δὲν ἀντεῖπεν· εἶχε πλέον ἀπαυδῆσει.

Προσέτι ἀνεγνώριζέ τι, ὅπερ τῇ ἐπέβαλλε σιωπὴν ἐν τῷ τόνῳ τῆς φωνῆς καὶ τῇ φυσιογνωμίᾳ τῆς Μέρσης.

Ἀλλὰ ὁ Ὁράτιος δὲν κατενικατο τόσον εὐκόλως καὶ διὰ τόνου εἰρωνικοῦ καὶ ὑποψιαστικοῦ, ὁμιλῶν πρὸς τὴν παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ Ἰουλίου ἱσταμένην Μέρσην, εἶπεν :

— Ἐμπεριλαμβάνομαι ἄρα εἰς τὴν ὑποχρέωσιν ἣν ἀναλαμβάνετε τοῦ νὰ ἐξηγήσῃτε τὴν διαγωγὴν σας ; Θὰ γίνω δεκτὸς ὅπως σᾶς ἀκούσω καὶ ἐγὼ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ;

Ἡ Μέρση τὸν ἠτένισεν.

Ω ! τῆς ἀγωνίας !

Τὸν κατεπόνει, τὸν κατέτρεχε καὶ τὸν ἠδίκει.

Δάκρυα ἦλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ διὰ ταπεινῆς φωνῆς τῷ ἀπεκρίθη :

— Ἐὰν θέλετε.

Δὲν ἠδύνατο νὰ εἰπῇ πλεονα. Ἡ καρδία της ἐξωγκούτο, ἡ δὲ φωνὴ της ἐξέλειπεν.

Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Ὁρατίου δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ κατευνασθῇ ἐκ τῆς σπαρτακτικῆς ταύτης ὑποταγῆς.

— Ἀποστρέφομαι τὰ μυστήρια, ὑπέλαβε μετ' αὐστηρότητος, εἰς τὴν οἰκογένειάν μου συνεπιζόμεν νὰ ἐκφραζώμεθα ἐλευθέρως. Διὰ τί πρέπει ν' ἀναμείνω ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν μίαν ἐξήγησιν, ἥτις μοὶ ὀφείλετο ἀμέσως τὸρα ;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶχεν ἀνακτῆσαι τὸ ἐφ' ἐαυτῆς κράτος καθόσον ὠμίλει ὁ Ὁράτιος.

— Συμφωνῶ πληρέστατα πρὸς τὴν γνώμην σας, εἶπεν. Ἐρωτῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης διὰ τίνα λόγον ὀφείλομεν ν' ἀναμείνωμεν ;

Ὁ Ἰούλιος ὠχρίασεν.

Ω ! ἡ θεία του ἠγνῶει πόσον ἡ ἐπιμονὴ της ἦτο σκληρά.

Τί ἐμελλε ν' ἀπαντήσῃ ἡ Μέρση ;

Τὸ θάρρος της θὰ ὑπεστήριζεν αὐτὴν ἄρα γε ;

— Μὲ ἠρωτήσατε διὰ τί ὀφείλατε ν' ἀναμείνετε ; ἠρώτησεν, ἀποτεينوμένη ἀτάραχος καὶ εὐσταθῆς πρὸς τὸν Ὁράτιον. Διότι μετὰ ἡμίσειαν ὥραν θὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς γνωρίσω πᾶν ὅ,τι ἀγνοεῖτε, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν Μέρσην Μερρίκ.

K

Τὰ ἐν τῷ διαδρόμῳ βήματα.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἤκραστο μετ' ἥθους καμάτου καὶ ἀπογοητεύσεως.

— Ω ! Ἄς μὴ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, εἶπεν. Ἀρετὰ γνωρίζομεν περὶ τῆς Μέρσης Μερρίκ.

— Συγγνώμην, κυρία, ἀγνοεῖτε... ἐγὼ δὲ εἶμαι τὸ μόνον πρόσωπον, ὅπερ δύναται νὰ σᾶς δια φωτίσῃ.

— Ὑμεῖς ;

Ἡ Μέρση ἔκλινε μετὰ σεβασμοῦ τὴν κεφαλὴν.

— Σᾶς ἰκέτευσα, Λαίδη Ζάνετ, ὅπως μοὶ παραχωρήσῃτε ἡμίσειαν ὥραν, ἐξηκολούθησεν. Ἐντὸς ἡμισείας ὥρας ὑπόσχομαι ἐπισήμως νὰ σᾶς προσαγάγω τὴν Μέρσην Μερρίκ ἐντὸς τοῦ δωματίου τούτου. Λαίδη Ζάνετ Ρόϋ, κύριε Ὁράτιε Δεχόλτ, ἅπαξ ἔτι, σᾶς παρακαλῶ νὰ περιμείνητε.

Ἐπεχρεώθη λοιπὸν νὰ ἐξομολογηθῇ.

Ἀπέβαλε τοὺς μαργαρίτας ἐκ τοῦ τραχήλου της, ἐνέθηκεν αὐτοὺς εἰς τὴν θήκην καὶ παρουσιάζουσα αὐτὴν πρὸς τὸν Ὁράτιον :

— Κρατήσατέ το, τῷ εἶπε μετ' αἰφνιδίως ἐκλειπούσης φωνῆς. Κρατήσατέ το μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ ἐπανιδωθῶμεν.

Ὁ Ὁράτιος ἔλαβε τὴν θήκην σιωπῶν. Παρετῆρει καὶ ἐπραττεν ὡς ἄνθρωπος,

τοῦ ὁποίου τὸ λογικὸν ἔχει σταματήσει ἐκ καταπλήξεως.

Αἱ χεῖρές του ἐκινουῦντο μηχανικῶς, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του παρηκολούθουν τὴν Μέρσην Μερρίκ διὰ βλέμματος ἀπλανοῦς καὶ ἐταστικοῦ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ, μεθ' ὅλην τὴν ζωηράν καὶ διάφορον φύσιν της, ἐφαίνετο συμμεριζομένη τὴν ἀγωνίαν του.

Ἀόριστον ἀνησυχίας καὶ θλίψεως αἰσθημα ἐσκότιζεν ὡς νέφος τὸ πνεῦμά της.

Κατὰ τὰς ἐπισήμους ταύτας καὶ κρισίμους στιγμὰς ἡσθάνετο τὸ βάρος τῶν ἐτῶν της, ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχεν αἰσθανθῇ αὐτό, αἱ δὲ ρυτίδες ἐπυκνοῦντο ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

— Ἐχω τὴν ἀδελφάν σας, κυρία, ν' ἀποσυρθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου ; ἠρώτησεν ἡ Μέρση.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ διὰ νεύματος κατένευσεν.

Τὸ ἔσχατον βλέμμα τῆς Μέρσης, ἐνῶ ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ, διηυθύνθη πρὸς τὴν Χάριτα, εἰς ἣν ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἔλεγον οἱ μεγάλοι καὶ περίλυποι ὀφθαλμοὶ της :

— Εἰσθε τώρα νύχαριστημένη ;

Ἡ Χάρις ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν μετ' αἰφνιδίας στενοχωρίας.

Ἡ ἀσθενὴς αὐτῆς φύσις εἶχε νικηθῇ πρὸς στιγμὴν, ἡ ψυχὴ της διηνοίγετο καὶ ὁ οἶκτος ἤρχιζε νὰ εἰσχωρῇ εἰς αὐτήν.

Ὅλα ταῦτα δὲν ἦσαν ἐκούσια.

Ἡ Μέρση εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συστήσῃ χαμηλοφώνως τὴν Χάριτα εἰς τὰς φροντίδας τοῦ Ἰουλίου.

— Θὰ ἐπιβλέψῃτε ὅπως τῇ ἐπιτραπῇ νὰ περιμείνῃ εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν, θὰ τὴν εἰδοποιήσῃτε δὲ ὑμεῖς ὁ ἴδιος ἅμα ὡς παρέλθῃ ἡ ἡμίσεια ὥρα.

Ὁ Ἰούλιος ἠνέφξεν εἰς αὐτὴν τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης, καὶ ἐνῶ ἐκείνη διήρχετο αὐτήν, ἐψιθύρισεν :

— Προσηνέχθητε ἀγαθῶς καὶ εὐγενῶς ! Πᾶσα ἡ συμπάθειά μου, πᾶσα ἡ ἀφοσίωσίς μου, πᾶσα ἡ ζωὴ μου ἀνήκει εἰς ὑμᾶς !...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μέρσης, πλήρεις δακρύων, τὸν νύχαριστήσαν.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἰουλίου ἦσαν ὑγροί.

Διῆλθεν ἡσύχως, ἅμα ἐξελθοῦσα τὴν γειτονικὴν αἴθουσαν, καὶ πρὶν ἢ ὁ Ἰούλιος κλείσῃ τὴν θύραν, πρὶν ἢ ἵστατο, ἐκείνη ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ Μέρση ἦτο μόνη.

Ἐξησφάλισεν ἡμισείας ὥρας ἄσυλον εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ὁ σκοπὸς της ἦτο νὰ χρησιμοποίησιν τὸν χρόνον τούτον, ὅπως γράψῃ τὴν ἐξομολόγησίν της ὑπὸ μορφὴν ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Ἰούλιον Γκραῦ.

Πρὸς αὐτὸν μόνον.

Διότι ἐξηκολούθει νὰ αἰσθάνηται τὴν αὐτὴν φρίκην καὶ εἰς τὴν σκέψιν καὶ μόνην τοῦ νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς τὸν Ὁράτιον καὶ πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ ὅτι εἶχε κερδήσει τὴν ἀγάπην των διὰ πλαστοπροσώπιας καὶ δόλου.

Μόνον τῇ παρεμβάσει τοῦ Ἰουλίου Γκραῦ ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ γνωστὰ τὰ

περιστατικά, ἄτινα θ' ἀπέδιδον εἰς τὴν Χάριτα Βράδον τὰ δικαιώματά της καὶ τὴν θέσιν της εἰς τὸ μέγαρον.

Τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην ἐσκέπτετο κατ' ἀρχὰς νὰ κάμῃ διὰ ζωσῆς εἰς τὸν 'Ιούλιον.

Μετὰ τὰ διατρέξαντα, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Λαΐδη Ζάνετ τοὺς εἶχε διακόψει κατὰ τὴν συνδιάλεξιν των, ἐδοκίμαζεν ἀνακούφισιν μᾶλλον ἢ στενοχωρίαν ἐν τῇ ιδέᾳ τοῦ ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν της πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις μετὰ τόσης λεπτότητος τὴν εἶχεν ἐννοήσει, καὶ ὅστις ἐδείχθη εἰς αὐτὴν τὸσον πιστὸς φίλος ἐν τόσῳ δεινῇ δυστυχίᾳ.

'Αλλ' αἱ ζηλότυποι ὑπόνοιαι τοῦ 'Ορατίου τὴν εἶχον προειδοποιήσει περὶ τῆς δυσκολίας, ἣτις ἐνυπῆρχεν εἰς ἐξακολούθησιν τῆς θλιβερᾶς ταύτης συνδιαλέξεως.

'Οθεν δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐπισύρῃ νέας στενοχωρίας ἐπὶ τοῦ 'Ιουλίου, ζητοῦσα μυστικὴν συνδιάλεξιν μετ' αὐτοῦ, ἐνόσφ ὁ 'Οράτιος ἔμενεν ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Τὸ μόνον λοιπὸν, ὅπερ εἶχε νὰ πράξῃ, ἦτο ἐκεῖνο, ὅπερ εἶχεν ἀποφασίσει.

Διατεθειμένη νὰ ἀποτείνῃ πρὸς τὸν 'Ιούλιον τὴν ἀφήγησιν τοῦ σφάλματός της ὑπὸ τύπον ἐπιστολῆς, ἀπεφάσισε νὰ προσθέσῃ ἐν ταύτῃ καὶ ὁδηγίας τινάς, ὑποδεικνύουσας εἰς αὐτὸν τὴν πορείαν, ἣν ἤϋχετο ὅπως ἴδῃ αὐτὸν ἀκολουθοῦντα.

Αἱ ὁδηγίαι αὗται περιελάμβανον τὴν πρὸς τὴν Λαΐδην Ζάνετ καὶ τὸν 'Οράτιον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ κοινοποιήσιν τῆς ἐπιστολῆς.

Εἰς τὸ μεταξὺ, τηροῦσα τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ νὰ παραγγέλλῃ τὴν ἀληθῆ Μέρσην Μερρίκ, ἤθελεν ἀναμείνει εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον τὴν ἀπόφασιν, ἣν θὰ ἠύδοκουν νὰ ἐξενέγκωσι περὶ αὐτῆς.

Δὲν ἤθελε νὰ καταχρασθῇ τῆς προστασίας τοῦ 'Ιουλίου, ἀλλὰ τούναντίον ἐπεθύμει ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰς συνεπείας, αἵτινες ἔμελλον νὰ προκύψωσι μετὰ τὴν τρομερὰν ταύτην ὁμολογίαν.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐνετυπώθη ἐν τῷ πνεύματί της ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ 'Οράτιος ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς Λαΐδης Ζάνετ, τῇ εἶχε τόσον αὐστηρῶς ζητήσῃ τὸν λόγον τῆς ἀναβολῆς τῆς ἐξηγήσεώς της.

Καὶ ἐκ τῆς ὀδύνης, ἣν αἱ σκέψεις αὗται τῇ ἐποίουν, προήχθη εἰς τὴν ιδέαν τοῦ νὰ ἀναμείνῃ προσωπικῶς τὴν περὶ αὐτῆς ἀπόφασιν των εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἐν ᾧ χρόνῳ ἡ πρὸς τὸν 'Ιούλιον ἐπιστολὴ της θὰ ὠμίλει δι' αὐτὴν εἰς τὸ ἔτερον.

— 'Ας συντρίψωσι τὴν καρδίαν μου ἐὰν θέλωσιν! ἐσκέφθη κατὰ τὴν ταπείνωσιν τῆς πικρᾶς ταύτης στιγμῆς. "Αἰ! εἶμαι ἄξια νὰ πάθω.

"Εκλείσει τὴν θύραν τοῦ δωματίου διὰ τοῦ μοχλοῦ καὶ ἐκάθισε παρὰ τὴν τράπεζαν, ὅπως γράψῃ.

Κατόπιν ἐπειράθη νὰ περισυλλέξῃ καὶ τακτοποιήσῃ τὰς ιδέας της, ὅπως προβῇ εἰς τὸ ἔργον.... τὸ τρομερὸν ἔργον!... Ματαίᾳ προσπάθειᾳ.

Οἱ ἐγκύψαντες εἰς τὴν τέχνην τοῦ γρά-

φειν, αὐτοὶ μόνοι γνωρίζουσι καὶ δύναται νὰ ἐκτιμῶσι τὴν ἀπειρον ἀπόστασιν, ἣτις χωρίζει τὴν σύλληψιν τῆς ιδέας ἀπὸ τῆς συντάξεως, καὶ τὸ ὕψος τῆς ἐκφράσεως, γεγραμμένης ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Αἱ τρομεραὶ συγκινήσεις, ἃς εἶχε δοκιμάσει ἡ Μέρση ἀπὸ τινων ὥρων, τὴν εἶχον καταστήσει τελείως ἀνίκανον τῆς δυσκόλου ταύτης καὶ λεπτῆς ἐργασίας τοῦ νὰ συναρμολογήσῃ τὰ γεγονότα τῆς διηγήσεώς της κατὰ τὴν τάξιν καὶ ἀναλογίαν ἣτις προσήκειν εἰς ἕκαστον τούτων.

Δεκάκις ἐπειράθη ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐπιστολὴν της καὶ δεκάκις ἐσταμάτησε, μὴ δυναμένη νὰ περισυναγάγῃ εἰς εἰρὸν τινὰ τὰς ἐν ὕψιστῃ συγχίσει διατελούσας σκέψεις της.

Καὶ ἀπηλπίσθη ἀπὸ τοῦ ματαίου τούτου ἀγῶνος.

Ἡσθάνετο ἀδυναμίαν θανάσιμον καὶ φοβερὸν βάρος ἐπὶ τῆς καρδίας της...

Ἐν τούτοις ὅμως ἐκέκμητο ἀρκετὸν σθένος ψυχῆς, ὅπως μεμψῆ αὐτὴν ἐπὶ τῇ ἀδυναμίᾳ της ταύτῃ.

"Ἐπρεπε τοῦλάχιστον νὰ μὴ ἡδύνατο νὰ σκέπτεται, ἀφοῦ δὲν ἡδύνατο νὰ διατυπώσῃ τὰς ιδέας της.

Ἐπάλλαιε κατὰ φασμάτων, ὥσπερ μὴ ἤρκει εἰς αὐτὴν καὶ μόνῃ ἡ πραγματικότης.

Κατὰ τοῦ φάσματος τοῦ παρελθόντος καὶ κατὰ τοῦ φάσματος τοῦ μέλλοντος.

"Αἰ!... Αὐτὸ τὸ μέλλον!

Ἐν τούτῳ δὲν ὑπῆρχον ἐν τούτοις οὔτε σύγχισις οὔτε ἐπιπολαί. Πᾶν ὅ,τι ἀπ' αὐτοῦ ἡδύνατο νὰ προσδοκᾷ, συνίστατο εἰς τὴν ιδέαν τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ "Ασυλον... ἐὰν ἡ Προϊσταμένη ἤθελε νὰ τὴν δεχθῇ ἐκ νέου.

Ὁ 'Ιούλιος Γκράϋ δὲν θὰ τὴν ἐγκατέλειπε βεβαίως εἰς τὸ μέλλον. Ἡ μεγάλη αὐτῆς συγκινηθεῖσα, θὰ τὴν ὑπεστήριζε καὶ θὰ τὴν συνεκράτει πρὸ τοῦ βαράθρου.

'Αλλὰ τί θὰ συνέβαινεν, ἐὰν ἀπεδέχετο ἀβασανίστως πᾶσαν τὴν συμπάθειαν, ἣν ἡδύνατο ἐκεῖνος νὰ τῇ προσφέρῃ;

Ἡ συκοφαντία θὰ προσέβαλλεν ὡς κέντρον τὴν καλλονὴν του, καὶ τὴν καλλονὴν της, τὴν νεότητά της καὶ τὴν νεότητά του καὶ θὰ ἐκηλίδου διὰ τοῦ ἀτιμοτέρου στιγμᾶτος τὴν τόσον ἀγνὴν ἀρτιφυῆ φιλίαν των.

Ὁ δὲ 'Ιούλιος θὰ ἐβλάπτετο βεβαίως ἐκ τούτου, διότι θὰ διεκυβεύετο ἡ φήμη του, ἡ δὲ ὑπόληψις ἐνὸς νέου κληρικοῦ δέον νὰ μένῃ ἀκηλίδωτος.

Δὲν ὄφειλε λοιπὸν αὕτη νὰ τῷ παράσχω ἀνεκτιμήτως ὀδυνηρὰν ἀπόδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης της;

Τὸ ὕστατον χαῖρε, ὅπερ ὄφειλε ν' ἀποτείνῃ πρὸς τὸ μέγαρον τῆς Λαΐδης Ζάνετ, δὲν ὄφειλε νὰ τὸ ἀποτείνῃ καὶ πρὸς τὸν 'Ιούλιον Γκράϋ;

Ἐν τούτοις ὁ χρόνος παρήρηχετο.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ γράψῃ εἰς τὴν Προϊσταμένην της καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ ἀμέσως ἐὰν ἡδύνατο νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ τὴν ἐδέχετο αὖθις εἰς τὸ "Ασυλον.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ

πᾶν βιβλίον ἀποστελλόμενον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσωσι πλεόν ἢ ἑπταζὴν ἀγγελίαν τοῦ ἀποστελλομένου βιβλίου, συναποστέλλουσι καὶ 50 λεπτὰ δι' ἕκαστον στίχον καὶ δ' ἐκάστην δημοσίευσιν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ κατὰ τὰ ἔτη 1877 καὶ 1888 ὑπὸ Σπ. Π. Μαρῖνου, καθηγητοῦ. (Ἐκδίδεται δαπάνῃ τοῦ Πετρινδεῖου κληροδοτήματος).— Ἐν Κερκύρᾳ, τύπ. «Ἀθηνᾶς», 1889.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἑλληνικαὶ Σημεῖα» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφελίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [550]

«Αἰγυπτία Βασιλόπαις» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἑβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλάνη, Ι. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Σπρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5.50 [6]

«Ἡ Ναξία Μαρῖανθη» μυθιστορία πρωτότυπον..... Δρ. 1.30 (1,50)

«Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστορία 'Ιουλίου Βέρν,..... Δρ. 1.70 (2)

«Ὁ "Αρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστορία εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)

«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)

«Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 1.50 (1,60)

«Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (1,10)

«Τὰ Ὑπερφᾶ των Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane..... Δρ. 4 (4,20)

«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἀνυμφος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)

«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ «Ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ι. Φ. Σμῖθ. Δρ. 3,25 (3,75)

«Ὁ «Ἀδικηθεὶς Ρογῆρας», μυθιστορία 'Ιουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)

«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου..... 2 (2,20)

«Ἑλπνίκη» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Παρδέλ..... Δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἀγνωστος τῆς Βελλεβίτης», μυθιστορία Π. Ζακόν..... Δρ. 2,50 (2,70)

«Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponson de Terrail..... δραχ. 2,50 (2,70).

«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σὺν..... δραχ. 3 (3,20)

«Τὰ χάλια μας», κωμῆδια Π. Λαζαρίδου ἡθοιοῦ..... λ. 70 (80)

«Ἡ Ἀδελφούλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2)..... Δρ. 2,50 (2,80)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο)..... Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς 'Ιούλλης», μυθιστορία Η. Emille Chevalier..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 14) Δρ. 6 [6,60]

«Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον» Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 [60]

«Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου..... Λεπτ. 60 [70]